

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 27. rujna 2017. [\[Multimedia\]](#)

„Neprijatelji nade“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovome razdoblju govorimo o nadi. No, danas bih želio s vama razmišljati o neprijateljima nade. Jer, nada ima svojih neprijatelja: kao i svako dobro na ovome svijetu, ima svojih neprijatelja.

Pao mi je na pamet drevni mit o Pandorinoj kutiji: otvaranje kutije pokreće tolike nedaće u povijesti svijeta. Malo ih je, međutim, koji se sjećaju posljednjega dijela priče koji daje tračak svjetla. Nakon svih zala izašlih iz kutije, čini se da sićušni dar zadobiva prednost pred svim onim zlom koje uzima maha. Pandora, žena koja je čuvala kutiju, opaža ga u posljednji čas: Grci ga zovu elpis, što znači nada.

Ovaj nam mir govori zašto je nada tako važna za čovječanstvo. Nije točno da „dok se živi, ima nade“, kao što se obično kaže. Štoviše, upravo obrnuto: Nada je ta koja život drži na nogama, ona ga štiti, čuva i daje da raste. Da ljudi nisu gajili nadu, da nisu stremili k toj kreposti, nikada ne bi izišli iz špilja i ne bi ostavili traga u povijesti svijeta. Ona je nešto najbožanskije što u ljudskome srcu može biti.

Francuski pjesnik Charles Peguy ostavio nam je čudesne stranice o nadi (usp. *Le Porche du mystere de la deuxieme vertu* - Predvorje misterija druge kreposti). On na pjesnički način kaže da se Bog ne divi toliko vjeri ljudskih bića, a niti njihovoj ljubavi; ono što ga stvarno ispunja divljenjem i ganućem jest nada ljudi: „Što ona siromašna djeca - piše on - vide kako stvari stoje, a vjeruju da će sutra biti bolje“. Pjesnikova slika doziva u misli lica tolikih ljudi koji su prošli ovim svijetom - seljaka, siromašnih radnika, migranata u potrazi za boljom budućnošću - koji su se uporno borili usprkos gorčini teške današnjice, pokretani pouzdanjem da će im djeca imati pravedniji i vedriji život. Borili su se za djecu, borili se u nadi.

Nada je poticaj u srcu onoga koji kreće na put ostavljajući iza sebe kuću, zemlju, kadgod i članove

obitelji i rodbinu - mislim na migrante - kako bi potražio bolji, dostojanstveniji život za sebe i za svoje mile. No, ona je također poticaj u srcu onoga koji prima: želja za susretom, za upoznavanjem, za dijalogom... Nada je poticaj da se „podijeli putovanje“, jer se putuje u dvoje: oni koji dolaze u našu zemlju i mi koji idemo prema njihovom srcu, kako bismo ih razumjeli, kako bismo razumjeli njihovu kulturu, njihov jezik.

Putovanje je to u dvoje, no ono se ne može poduzeti bez nade. Nada je poticaj da se podijeli životno putovanje, kao što nas podsjeća Caritasova kampanja koju danas započinjemo. Braćo, ne bojmo se podijeliti putovanje! Ne bojmo se! Ne bojmo se podijeliti nadu!

Nada nije krepost za ljude punoga želudca. Eto zašto su, oduvijek, siromasi nositelji nade. U tom smislu također možemo reći da su siromasi, pa i prosjaci, protagonisti povijesti. Da bi ušao u svijet, Bog ih je trebao: Josipa i Mariju, betlehemske pastire. U noći prvoga Božića postojao je svijet koji je spavao, uljuljan u tolike stečene sigurnosti. No posljednji su u skrovitosti pripremali revoluciju dobrote. Bili su siromašni u svemu, neki od njih su jedva plivali iznad praga preživljavanja, ali su bili bogati najdragocjenijim dobrom koje postoji na svijetu, tj. željom za promjenom.

Ponekad je imati sve u životu nesreća. Zamislite mladog čovjeka koji nije poučen kreposti iščekivanja i strpljivosti, koji se ni za što nije morao oznojiti, koji je preskočio nužne faze rasta te s dvadeset godina već znade „kako funkcionira svijet“. Takav je osuđen na najgoru kaznu: da ništa više ne želi. A to je najgora presuda. Zatvoriti vrata željama, snovima. Čini se mladim, no na njegovo se je srce već spustila jesen. To su jesenski mladi.

Biti prazne duše, najgora je prepreka za nadu. Riječ je o opasnosti za koju nitko ne može reći da je na nju imun, jer i kad se hodi putem kršćanskoga života, može se upasti u iskušenje protiv nade. Drevni su monasi prokazivali jednog od najgorih neprijatelja revnosti. Govorili su: taj „podnevni zloduh“ koji dolazi kako bi nagrizao život u zauzetosti, upravo kad je sunce na vrhuncu. Ta nas napast iznenađuje kad to najmanje očekujemo: dani postaju sivi i dosadni, čini se da više nijedna vrednota nije vrijedna truda. Takav stav, koji se naziva „acedia“ (lat. bezvoljnost, zasićenost, tupa ravnodušnost), nagrizava život iznutra sve dok ne postane šuplji skelet.

Kad se to dogodi, kršćanin znade da se protiv takva stanja treba boriti i da ga se nikada ne smije slijepo prihvaćati. Bog nas je stvorio za radost i za sreću, a ne da bismo se naslađivali melankoličnim mislima. Eto zašto je važno čuvati svoje srce odupirući se kušnjama osjećaja nesreće, koje sigurno ne dolaze od Boga. I kad se naše sile čine odveć slabima, a borba protiv tjeskobe posebno teška, uvijek se možemo uteći Isusovu imenu. Možemo ponavljati onu jednostavnu molitvu, čiji trag nalazimo i u evanđeljima, a postala je okosnicom mnogih kršćanskih duhovnih tradicija: "Gospodine Isuse Kriste, Sine Boga života, smiluj se meni grešniku!" Lijepa je to molitva: "Gospodine Isuse Kriste, Sine Boga života, smiluj se meni grešniku!" To je molitva nade, jer se obraćam Onomu tko može otvoriti vrata, i riješiti problem, i pomoći mi da ugledam

obzor, obzor nade.

Braćo i sestre, nismo sami u borbi protiv beznađa. Ako je Isus pobijedio svijet, onda je također kadar pobijediti sve što se protivi dobru. Ako je Bog s nama, nitko nam neće ukrasti krepost koja nam je apsolutno potrebna da bismo živjeli. Nitko nam neće ukrasti nadu. Idemo naprijed!

Apel Svetog Oca

Radostan sam što mogu primiti predstavnike Caritasa, koji su se ovdje sabrali kako bi se održao službeni početak kampanje „Podijelimo putovanje” - lijepo ime za vašu kampanju: podijeliti putovanje - za koji sam želio da se poklopi s ovom audijencijom. Izražavam dobrodošlicu migrantima, tražiteljima azila i prognanicima koji su, zajedno s djelatnicima Talijanskoga Caritasa i drugih organizacija, znak Crkve koja nastoji da bude otvorena, uključiva, gostoprimska. Hvala svima vama na vašem neumornom služenju. Već ste pljeskali, no svi oni uistinu zaslužuju veliki pljesak svijetu!

Svojim svakodnevnim zauzimanjem vi nas podsjećate da sam Krist od nas traži da prihvatimo svoju braću i sestre migrante i izbjeglice jako otvorenih ruku. Baš tako prihvaćati, jako otvorenih ruku. Kad su ruke otvorene, spremne su na iskreni zagrljaj, za srdačni zagrljaj, pomalo kao ova kolonada na trgu koja predstavlja majku Crkvu koja sve grli u dijeljenju zajedničkoga puta. Izražavam dobrodošlicu i predstavnicima mnogih organizacija civilnoga društva koje se zauzimaju u pomaganju migrantima i izbjeglicama i koje su, zajedno s Caritasom, podržale prikupljanje potpisa za novi migracijski zakon, više po mjeri sadašnjega konteksta. Svi budite dobrodošli!